

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια δεκτακόσια οὐδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κατὰ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίη,
κι' ὅταν ἔχω ἄξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδαίηται.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοῦς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμὲ.
Μᾶς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μὴ δεκάρη
Κι' ἄς τὴν δὶνῃ ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Φεβρουαρίου εἰκοστὴ δευτέρα,
τῶν μασκαράδων εὐτυχῆς ἡμέρα.

Ἐκατὸν δεκτὴ μτροῦμε
καὶ μαζί σας τραγουδοῦμε.

Καὶ τραγούδια τοῦ καιροῦ
γιὰ τὸ γόρο τοῦ χοροῦ.

Α'.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ καὶ τότε λένε γραία,
πούχει τὴ φαβορίτα του παραπολὺ μακριά.

Κατηγοροῦν τὸν Θεωρῆ πῶς δὲν θὰ πολεμήσῃ...
Σὸ, οὐρανέ, ποῦσαι ἴψηλά, κατέδα κάμε κρῖσι.

Κτύπα πᾶναθεμά σε,
μπαροῦτι μὴ λυπάσαι.

Γιὰ ἔλους εἶν' ὁ πόλεμος ὑπέθεσις μεγάλη,
καὶ μοναχὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς εἶν' ἓνα καρναβάλι.

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ διάκο ἴγκαστρωμένο,
καὶ πολεμάρχο μὲ κλαδί ἐλγᾶς ἀρματωμένο;

Κτύπα πᾶνᾶθεμά σε,
μπαροῦτι μὴ λυπάσαι.

Ἄγάλι ἄγάλια ὁ πόλεμος κι' ἡ ὥρα δὲν ἐχάθη,
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ γιαιτρεῦονται τὰ πάθη.

Ἐμεῖς δὲν χύνομ' εὐκολὰ τὸ αἷμα μας, Σουλτάνε,
καὶ μετὰ τόσα βᾶσανα πάλ' ἡ ζωὴ γλυκειά 'ναι.

Ἀνάθεμα τὸν πόλεμο, ποῦ νὰ τὸν φᾶν τὰ φείδια,
ὅπου μᾶς βρῖσκει πάντοτε ὀστά ἴδια καὶ ὀστά ἴδια.

Δὲν εἶναι πρὸ πολλὸς καιρὸς νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς,
καὶ τὸ σπαθὶ σου νὰ κρατῆ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ χορτέρια
τρέφει κτήνη καὶ γομάρια.

Β'.

Τοῦ Θεωρῆ τὸν θώρακα, τοῦ Θεωρῆ τὰ κράνη,
πέντε λεβένταις — Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς πάπια χήνα μου, —
πέντε λεβένταις τᾶφτεριανὰ καὶ δέκα καπετάνι.

Κι' ἓνας λεβέντης τραγουδεῖ μὲ τὸ στραβὸ του φέσι,
νάξερα ποιὸς θὰ — Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς πάπια χήνα μου —
νάξερα ποιὸς θὰ τὰ φορῆ καὶ ποιὸς θὰ τὰ φορέσῃ.

Γ'.

Τὰ μάτια σου, κὲρ Μπούμπουλη, θωρῶ νὰ ψιχαλίζουν,
καὶ μέσα ὅσων ψιχαλισμὸ καράδια ν' ἀρμενίζουν.

Ἄχ! οὐρανέ καὶ θάλασσα, δένδρα, βουνὰ καὶ δάση,
καὶ πότε θὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὸν Κουρτοπάση;

Ἄχ! οὐρανέ καὶ θάλασσα, δένδρα, βουνὰ καὶ δάση,
ὁ Δεληγγάνης βάλθηκε ὅτ' ἀλίβερα νὰ μᾶς σκάσῃ.

Τῆ μιὰ ἡμέρα πόλεμος, τὴν ἄλλη πάλ' εἰρήνη,
μόλις ἀνάφη τὸ γαργκιν τὴν ἴδια ὥρα σβύνει.

Κάθε Ρωμηοῦ παλληκαρᾶ τοῦ πρέπουνε μουντζούραις,
τοῦ πρέπουν κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη δὲ κριθιναις κουλούραις.

Βασιλᾶ μου ποῦ χορεύεις,
πάψε κιὰ νὰ χουζουρεύς.

Θοδωρῆ μὲ μπαγιονέταις
νὰ σὲ 'δῶ χωρὶς μπαρμπέταις.

Μπούμπουλή μου παλληκάρι,
νὰ σὲ 'δῶ νὰ γίνης ψάρι.

Φοβερὲ Μαυρομ:χάλη,
νὰ σὲ 'δῶ μὲς 'στὸ μπουκάλι.

'Υπουργέ μου Μολαττη,
νὰ σὲ 'δῶ Μητροπολίτη.

Κοντογούρη, Κοντογούρη,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

Δ'.

"Ωχ! κὺρ Θεωράκη, στόλος ἔρχεται.

— 'Αμ' σὰν ἔρχεται καὶ τί;
καὶ κανεὶς δὲν μὲ κρατεῖ.
Τὰ παπούτσι μου πετῶ,
τὸ σπαθὶ δὲν παραιτῶ.

"Ωχ! κὺρ Θεωράκη, Γλάδοτων 'θύμωσε.

— 'Αμ' σὰν θύμωσε καὶ τί;
καὶ κανεὶς δὲν μὲ κρατεῖ.
Τὸν κακό του τὸν καιρό,
ἀλλὰ δὲν ὑποχωρῶ.

Ε'.

'Απὸ τῆς παπαρούναις — Παπαρούνα μου —
ἀπὸ τῆς παπαρούναις ὅπου καθεὶς θωρεῖ,
ὅπου καθεὶς θωρεῖ.

Καμμιὰ δὲν κοκκινίζει — Παπαρούνα μου —
καμμιὰ δὲν κοκκινίζει ὡσὰν τὸν Θεωρῆ,
ὡσὰν τὸν Θεωρῆ.

Θοδωράκη 'στὸ θεό σου,
πάψε 'λίγο τὸ θυμό σου.

Τὴν ὥρα ποῦ τὸν σφίξῃ — Παπαρούνα μου —
τὴν ὥρα ποῦ τὸν σφίξῃ τάράπικο μπουρί,
τάράπικο μπουρί.

Κι' ἀρχίζει καὶ φωνάζει — Παπαρούνα μου —
κι' ἀρχίζει καὶ φωνάζει πῶς δὲν ὑποχωρεῖ,
πῶς δὲν ὑποχωρεῖ.

Θοδωράκη 'στὸ θεό σου,
πάψε 'λίγο τὸ θυμό σου.

ΣΤ'.

Κάτω 'στὸ γαλό, κάτω 'στὸ περιγιάλι,
— κάτω 'στὸ γαλό, κοντή,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

Στέκ' ὁ Μπούμπουλης μ' ἓνα μεγάλο κιάλι,
— στέκ' ὁ Μπούμπουλης, κοντή,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

Στέκει κι' ἔδλεπε καὶ μὲ τὸν ἀμμο παίζει,
— στέκει κι' ἔδλεπε, κοντή,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

"Όταν ἐξαφνα τὸν χάνουν οἱ Φραντζέζοι,
— καὶ τὸν ἔχασαν, κοντή,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

"Ἐγιν' ἀφαντος κι' ὁ Μπούμπουλης κι' ὁ στόλος,
— κι' ἔγιν' ἀφαντος, κοντή,
Νεραντσούλα φουντωτή.—

Κι' ἔχασκ' ἡ Φραγκιά, κι' ἔχασκ' ὁ κόσμος ὅλος,
— κι' ἔχασκ' ἡ Φραγκιά, κοντή,
Λεϊμονίτσα φουντωτή.—

Ζ'.

Γαλόγια βάλτε μου χρυσᾶ 'στὸ στήθος καὶ 'στῆς πλάταις,
νὰ περπατῶ νὰ κυνηγῶ ξανθίς καὶ μαυρομμάταις.

'Ἐμένα μου τὸ εἶπανε καὶ 'στὸ Γαϊδουροχώρι
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴ περνοῦν οἱ σπαθοφόροι.

'Ἐκεῖνο τὸ μακρὸ σπαθὶ ψυχὴ μου! πῶς μ' ἀρέσει,
τὰγγούρια καὶ τὰ λάχανα νὰ κόβω μὲς 'στὴ μέση.

Τι νὰ τὴν κάνω μιὰ καρδιά; ἤθελα νάχα κι' ἄλλη,
γὰ νὰ χωνεύω τῶν Ρωμηῶν τὴν πόζα τὴ μεγάλη.

Η'.

Κάτω 'στὴν Παρηγορήτρα καὶ 'στὴν Παναγιᾶ
πάει ὁ Τρικοῦπης μόνος μὲ χρυσᾶ κεργιά
καὶ παρακαλεῖ μὲ πόνο κι' ὕφος ταπεινὸ
νὰ μὴ 'δῇ 'Απρίλη ἄλλο σὰν τὸν περουνό.

Τρικοῦπη μου Βασιλικὲ καὶ κοντοκλαδεμένε,
— Πιπερόριζα,
τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
Καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι σου πολλὰ γὰ σένα λένε,
— Πιπερόριζα,
τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
Κι' ἐγὼ 'στὰ τόσα λόγια τῶν ὡσὰν τὸν χάχα μένω,
— Πιπερόριζα,
τί ἔχεις μὲς 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα—
μὰ γρῦ δὲν ἐκατάλαθα κι' οὐδὲ καταλαβαίνω,
— Πιπερόριζα,
τί ἔχεις μὲς' 'στὸ νοῦ σου ἄς ἐγνώριζα,
κι' ἀπ' τὸν Σκουλοῦδη κι' ἄλλους ἄς 'εχώριζα.—

Θ'.

Τοῦ Θεωρῆ
ζητῶ γαλόκι ἓνα,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—
πῶς τὰχει μοιρασμένα.

Μιά μασκαράτα πολεμική,
για την Εύρώπη τρομακτική.

Τοῦ Θεωρή
ζητῶ γαλόνια δύο,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—
Σύρε 'στὸ Ὑπουργεῖο.

Τοῦ Θεωρή
ζητῶ γαλόνια τρία,
κι' ἐκεῖνος μούλεγε—
τὰ 'πέταξα 'στὴ χρεία.

Τοῦ Θεωρή
ζητῶ γαλόνια ἕξη,
κι' αὐτὸς μοῦ τᾶδωσε
χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.

Τὸν Θεωρὴ πειράζουν Ῥωμηοὶ ἀντάμηνες,
καὶ τοῦ λένε μὲ ἀντάρα:
«τίζα—τούρλα τὴ φεσάρα»

Κι' ὁ Θεωρὴς γελῶντας μ' αὐτοὺς τοὺς βλάμηνες,
τοὺς φωνάζει «ἄρα μᾶρα,
τίζα—τούρλα τὴ φεσάρα.»

Υ.

Φεγγάρι μου λαμπρότατο κι' ἅγιο Κωνσταντινάτο,
ὡς πότε πλέον οἱ Ῥωμηοὶ θὰ εἶναι ἄνω κάτω;

Ποιὰ καρδιά, βρέ, ποιὰ καρδιά,
ποιὰ καρδιά σὰν τὴ 'δική μας,
ποιὰ καρδιά σὶν τὴ 'δική μας,
ἔχει τὴν ὑπομονή μας.

Τάζω κερὰ τ' Ἄγιου Γεωργίου καὶ τοῦ Χριστοῦ λαμπάδα,
ἂν 'δῶ νὰ γίνῃ πόλεμος μὲ τούτη τὴ λιακάδα.

'Ἀπ' εἰς τὰ πετούμενα μ' ἀρέσουν ἡ γκορβλαὶς
κι' ἀπ' εἰς τὰ θαλασσινὰ τοῦ Μπούμπουλ' ἡ τορπίλαις.

'Ἀπ' εἰς τὰ σερνούμενα μ' ἀρέσει ὁ Μαργέλος,
κι' ἀπ' εἰς τὰ τριχοειδῆ μ' ἀρέσει ὁ Σερτέλος.

Κι' ἀπ' τὴν καλλίτερη δουλειὰ μ' ἀρέσει τὸ ραχάτι,
κι' ἀπ' εἰς τὰ κοπρόκυλα καμπόσοι σπιρουνάτοι.

Εἶπαμε πολλὰ καὶ σόνει,
ὅς λαλήσῃ κι' ἄλλ' ἀηδὼν.